

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 73/2015-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MONAQ Leasing, a. s., Panská 13, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Čarnogurským, Advokátska kancelária Čarnogurský ULC, s. r. o., Tvarožková 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv garantovaných čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 28/2013 z 30. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MONAQ Leasing, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MONAQ Leasing, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv garantovaných čl. 46

LV [redacted] pre k. ú. [redacted], LV [redacted] pre k. ú. [redacted], LV [redacted] pre k. ú. [redacted]
[redacted], LV [redacted] pre k. ú. [redacted], LV [redacted] pre k. ú. [redacted]
[redacted], LV [redacted] pre k. ú. [redacted], LV [redacted] pre k. ú. [redacted], LV
[redacted] pre k. ú. [redacted], LV [redacted] pre k. ú. [redacted], LV [redacted] pre
k. ú. [redacted], LV [redacted] pre k. ú. [redacted], LV [redacted] pre k. ú. [redacted]
LV [redacted] pre k. ú. [redacted], LV [redacted] pre k. ú. [redacted], LV [redacted] pre k. ú.
[redacted], LV [redacted] pre k. ú. [redacted], LV [redacted] pre k. ú. [redacted] a LV [redacted]
pre k. ú. [redacted] (spolu ďalej len „nehnutelnosti“).

4. Nehnutelnosti sa nachádzajú v obvode rôznych krajských súdov a okresných súdov, preto sťažovateľka pri určovaní miestnej príslušnosti, vychádzajúc podľa jej názoru z nejednoznačnej dikcie § 11 ods. 2 v spojení s § 88 ods. 1 písm. h) OSP, nemala podľa vlastného presvedčenia inú možnosť, ako z procesnej opatrnosti podať návrhy na nariadenie predbežného opatrenia na rôzne okresné sudy, v obvode ktorých sa nachádzajú nehnuteľnosti, pri ktorých Poštová banka, a. s., oznámila začatie výkonu záložného práva.

5. Okresný súd Liptovský Mikuláš ako súd prvého stupňa uznesením č. k. 9 Cb 232/2012-323 z 12. decembra 2012 nariadil predbežné opatrenie. Na odvolanie odporcu proti prvostupňovému uzneseniu Krajský súd v Žiline ako súd odvolací uznesením č. k. 13 Cob 16/2013-1442 z 19. februára 2013 napadnuté uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš ako vecne správne potvrdil za súčasného vykonania opravy výrokovej časti prvostupňového uznesenia. Najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš a uznesenie Krajského súdu v Žiline a konanie zastavil.

6. Sťažovateľka skutkový stav a svoje námietky proti napadnutému uzneseniu zhrnula takto: *«Okresný súd Liptovský Mikuláš vyhovel návrhu sťažovateľa a Uznesením OS LM nariadil predbežné opatrenie tak ako je uvedené vo výrokoch tohto rozhodnutia. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že konanie o nariadení predbežného opatrenia vedené na Okresnom súde Liptovský Mikuláš bolo spomedzi ostatných konaní začaté ako prvé. Následne Krajský súd v Žiline sa stotožnil so závermi Okresného súdu Liptovský Mikuláš a Uznesenie OS LM Uznesením KS v ZA ako vecne správne potvrdil. ...*

Okresný súd Dunajská Streda v konaní o nariadení predbežného opatrenia vedenom so sp. zn. 11Cb/116/2012 vydal dňa 30.11.2012 uznesenie, č. k. 11 Cb/116/2012-223 (ďalej len „Uznesenie OS DS“), doručené sťažovateľovi dňa 06.12.2012, ktorým návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Uznesenie OS DS nadobudlo právoplatnosť dňa 22.12.2012.

Je potrebné zdôrazniť, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol Okresnému súdu Dunajská Streda doručený dňa 26.11.2012 o 12:53:03 hod., t.j. o viac ako štyri hodiny neskôr ako identický návrh na nariadenie predbežného opatrenia podaný v ten istý deň na Okresný súd Liptovský Mikuláš. ...

Z odôvodnenia Uznesenia NS SR vyplýva, že NS SR zrušil rozhodnutie prvostupňového ako aj odvolacieho súdu výhradne z dôvodu prekážky veci právoplatne rozhodnutej (ďalej aj „res iudicata“), ktorá mala vzniknúť z dôvodu právoplatného Uznesenia OS DS. ...

Pri rozhodovaní sa NS SR vôbec nezaoberal prekážkou litispendencie na Okresnom súde Dunajská Streda, na ktorej vznik nejednakrát poukazoval vo svojich podaniach sťažovateľ. NS SR pri posudzovaní obidvoch prekážok konania sa odvolal na výkladové stanovisko a nie na zákon. ...

Sťažovateľ si dovoľuje poukázať na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda nebola zohľadnená prekážka, resp. vada konania v podobe prekážky začatej veci (ďalej aj „litispendencia“), ktorá de facto nastala skôr, ako prekážka res iudicata.

Návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý sťažovateľ adresoval Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, bol doručený tamojšiemu súdu dňa 26.11.2012 o 07:42:08 hod. (konanie so sp. zn. 9Cb/232/2012), zatiaľ čo návrh na nariadenie predbežného opatrenia adresovaný Okresnému súdu Dunajská Streda bol doručený tamojšiemu súdu dňa 26.11.2012 o 12:53:03 hod. (konanie so sp. zn. 11Cb/116/2012). Prekážky litispendencie a res iudicata je súd povinný skúmať z úradnej povinnosti a kedykoľvek počas konania.

Okresný súd Dunajská Streda v konaní so sp. zn. 11Cb/116/2012 bez skúmania podmienok konania rozhodol tak, že návrhy na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, namiesto toho, aby konanie s poukazom na existenciu litispendencie zastavil. ...

V súvislosti s vyššie citovanými ustanoveniami zákona má sťažovateľ za to, že v konaní na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 11Cb/116/2012, vznikla prekážka litispendencie, ktorá bránila konajúcemu súdu rozhodnúť, avšak konajúci na danú skutočnosť neprihliadol a rozhodol Uznesením OS DS, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.12.2012. ...

Základný predpoklad prekážky res iudicata je existencia rozhodnutia v rovnakej veci. Z toho dôvodu je dôležité porovnať predmety konaní, o ktorých rozhodol Okresný súd Liptovský Mikuláš na jednej strane a Okresný súd Dunajská Streda na strane druhej.

Nemôže preto bez povšimnutia ostať skutočnosť, že priznaniu účinkov res iudicata, spomínanému rozhodnutiu Okresného súdu Dunajská Streda, bráni i skutočnosť, že počas plynutia lehoty na podanie odvolania voči Uzneseniu OS DS boli sťažovateľovi a Poštovej banke v dňoch 06.12.2012, 07.12.2012 a 12.12.2012 doručované upovedomenia o postúpení veci, o ktorých súd v Liptovskom Mikuláši rozhodol dňa 30.11.2012.

Z dôvodu postúpení niektorých častí pôvodného predmetu konania bol predmet konania na Okresnom súde Liptovský Mikuláš značne zúžený v porovnaní s pôvodným návrhom.

Sťažovateľ má ďalej za to, že postúpením veci z Okresného súdu na Liptovský Mikuláš na iné súdy vznikol procesný stav, ktorý bráni priznať Uzneseniu OS DS účinky veci právoplatne rozhodnutej vo vzťahu ku predmetu konania so sp. zn. 9Cb/232/2012 vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš po postúpení niektorých častí pôvodného konania na Okresnom súde Liptovský Mikuláš.

Rovnako, Uznesením OS DS bolo rozhodnuté iba o pôvodnom návrhu sťažovateľa, bez zohľadnenia jeho následného rozšírenia. Návrh na rozšírenie predmetu konania bol Okresnému súdu Dunajská Streda doručený dňa 03.12.2012 ešte pred doručením Uznesenia OS DS. Okresný súd Dunajská Streda rozhodol o rozšírení návrhu uznesením, č. k. 11Cb/116/2012-529, zo dňa 20.01.2014.

Sťažovateľovi nedá nespomenúť, že kým pôvodný návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol zamietnutý zákonným sudcom do 4 dní od doručenia návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, o rozšírení návrhu rozhodoval ten istý zákonný sudca viac než rok.

Postúpením časti konania z Okresného súdu Liptovský Mikuláš, ktorý vylučoval nehnuteľnosti nachádzajúce sa mimo obvodu prvostupňového súdu, nemôže byť predmet konania na Okresnom súde Liptovský Mikuláš totožný s konaním vedeným na Okresnom súde Dunajská Streda, ktorý Uznesením OS DS rozhodol o všetkých nehnuteľnostiach pôvodného návrhu.

Na druhej strane, popri prekážke litispendencie tak došlo v rozhodnutí o postúpení veci vydanom Okresným súdom Liptovský Mikuláš i k vzniku prekážky res iudicata ohľadom miestnej príslušnosti vo vzťahu k postúpeným častiam pôvodného predmetu konania, ktorá bránila týmto súdom meritorne rozhodnúť inak ako výrokom o zastavení konania, nakoľko postúpené časti konania boli účinne a právoplatne postúpené do príslušnosti iných súdov ako je Okresný súd Dunajská Streda.

O tom, že predmety konaní vedených na Okresnom súde Liptovský Mikuláš a Okresnom súde Dunajská Streda neboli totožné svedčí aj fakt, že pokým Okresný súd Liptovský Mikuláš rozhodol vo výroku č. 1 a 3 výlučne o nehnuteľnostiach evidovaných na [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ], Okresný súd Dunajská Streda Uznesením OS DS, v zmysle rozhodnutia o rozšírení návrhu, rozhodoval o všetkých nehnuteľnostiach vo vlastníctve sťažovateľa, na ktorých je zriadené záložné právo v prospech Poštovej banky. Z tohto dôvodu predmety obidvoch konaní nemohli byť totožné a rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda nemohlo založiť prekážku res iudicata.

Z uvedeného postupu Okresného súdu Dunajská Streda je zrejmé, že tamojší súd postupoval v rozpore so zákonom. Orgány súdnej moci sú povinné konať len v zmysle zákona a postupom, ktorý im ukladá zákon, resp. Ústava SR. NS SR sa s postupom Okresného súdu Dunajská Streda vo svojom rozhodnutí stotožnil a vôbec nezobral tieto skutočnosti do úvahy. ...

Je potrebné uviesť, že právoplatnosť Uznesenia OS DS nastala až po tom, čo bolo Sťažovateľovi doručené Uznesenie OS LM. Právoplatnosť tohto uznesenia vychádza z konštrukcie, ktorá je v rozpore so zákonom, resp. v rozpore s prekážkou litispendencie ako i prekážkou res iudicata, preto nie je možné pristúpiť k uplatneniu prekážky res iudicata, bez toho aby sa súd najprv zaoberal skoršie vzniknutou prekážkou, resp. neodstrániteľnou vadou konania.

Je zrejmé, že Okresný súd Dunajská Streda sa nezaoberal bližšie podmienkami konania a neskúmal teda ani existenciu prekážky litispendencie. Rozhodnutie, od ktorého sa odvodzuje vznik prekážky res iudicata (Uznesenie OS DS), je preto postihnuté prekážkou litispendencie, t. j. nie je možné podľa názoru sťažovateľa prihliadať na účinky prekážky res iudicata podľa § 159 ods. 3 OSP.

Vzhľadom na skutočnosť, že Uznesenie OS DS bolo z dôvodu prekážky litispendencie, ktorú súd protiprávne ignoroval, nezákonné, nemôže z neho žiaden účastník odvodzovať zákonné právo. Platí zásada, že z nepráva nemôže vzniknúť právo.

V súvislosti s vyššie uvedeným je namieste poukázať na to, že existenciou prekážky litispendencie, úlohou ktorej je zabrániť výskytu dvojakých, či viacerých obsahovo nezhodných rozhodnutí o tej istej veci (v súlade so zásadou „ne bis in dem“) v predmetnej veci, sa Okresný súd Dunajská Streda nezaoberal vôbec.

Sťažovateľ má za to, že jednotlivé prekážky a podmienky konania o nariadenie predbežného opatrenia nie je možné posudzovať samostatne, ale vo vzájomnej korelácii. ...

Posudzovaním prekážky res iudicata je potrebné sa prioritne zaoberať pri konaní o novom návrhu, nie pri paralelne prebiehajúcich konaniach, ktoré boli začaté v ten istý deň.

V posudzovanom prípade je v prvom rade nevyhnutné posudzovať prekážku litispendencie, pričom je zjavné, že Okresný súd Dunajská Streda, na rozdiel od iných súdov rozhodujúcich o návrhoch sťažovateľa, možný vznik tejto prekážky vôbec neskúmal. ...

Sťažovateľ má za to, že za takéhoto stavu len Okresný súd Liptovský Mikuláš bol v konaní so sp. zn. 9Cb/232/2012 oprávnený rozhodnúť o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v súvislosti s nehnuteľnosťou v jeho obvode, ako i o ostatných výrokoch návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, t. j. iné okresné sudy, na ktoré bol návrh doručený neskôr, vrátane Okresného súdu Dunajská Streda, nemali právomoc rozhodovať o nehnuteľnosti na LV [REDACTED] k. ú. [REDACTED] ako aj o ostatných výrokoch návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, o ktorých už rozhodol Okresný súd Liptovský Mikuláš...

NS SR sa však s argumentáciou Okresného súdu Liptovský Mikuláš a Krajského súdu v Žiline nestotožnil a pri rozhodovaní sa opieral výlučne o neodstrániteľnú podmienku res

iudicata, ktorá vznikla navyše neskôr, ako neodstrániteľná podmienka litispendencie. Bez akéhokoľvek relevantného dôvodu tak NS SR „zvýhodnil“ jednu neodstrániteľnú podmienku pred druhou, napriek tomu, že zákon žiadnej podmienke konania výhodnejšie postavenie nepriznáva. ...»

7. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu sťažovateľka uviedla: *„Sťažovateľ je toho názoru, že svojou argumentáciou sa NS SR povýšil nad zákon. Občiansky súdny poriadok presne stanovuje, ako sa v prípade existencie totožných konaní majú posudzovať podmienky konania. Skúmať, kto zaviniel tento procesný stav, vôbec nie je na mieste. NS SR jednoducho nemôže ignorovať skutočnosť, že v čase vydania Uznesenia OS DS prebiehalo rovnaké konanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš.*

NS SR bez akéhokoľvek odôvodnenia ponechal prekážku litispendencie bez povšimnutia a uprednostnil prekážku res iudicata. Zákon ani jednej z týchto dvoch neodstrániteľných prekážok nedáva prednostné postavenie. Pri vzniku aspoň jednej prekážky občianske súdne konanie musí byť bez zbytočného odkladu zastavené. Sťažovateľovi preto nie je pochopiteľné, prečo sa NS SR opieral o prekážku res iudicata, avšak vôbec sa nezaoberal prekážkou litispendencie, ktorá navyše vznikla skôr.

Po vzniku prekážky litispendencie konanie na Okresnom súde Dunajská Streda už vôbec nemalo pokračovať. Akékoľvek ďalšie úkony a rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda, ktoré nesmerovali k zastaveniu konania, sú z tohto dôvodu nezákonné.

Z tohto dôvodu sťažovateľ je toho názoru, že NS SR pri vydávaní Uznesenia NS SR nerozhodoval podľa relevantnej právnej normy, zvýhodnil jednu neodstrániteľnú podmienku pred druhou, nezobral do úvahy skutočnosť, že rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda je nezákonné, čím podľa názoru sťažovateľa bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. ...“

8. K porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu sťažovateľka uviedla: *«V konaniach o nariadení predbežného opatrenia vedených medzi sťažovateľom na strane žalobcu a Poštovou bankou ako žalovaným bola osoba zákonného sudcu jednoznačne určená doručením prvého návrhu na nariadenie predbežného opatrenia*

na Okresný súd Liptovský Mikuláš. Vec bola pridelená Mgr. Slavomíre Mlynarčíkovej, ktorá je v tomto konaní zákonným sudcom oprávneným rozhodnúť o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. V ostatných konaniach mali pridelení sudcovia rozhodnúť procesným zastavením konania vzhľadom na prekážku litispendencie. Nie je predsa možné, aby o tom istom návrhu rozhodovalo viacero zákonných sudcov súčasne.

NS SR na tieto skutočnosti vôbec neprihliadal. Svojím Uznesením NS SR „schválil“ skutočnosť, že o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodol nezákonný sudca, namiesto zákonne prideleného sudcu Okresného súdu Liptovský Mikuláš.

Rozhodnutím NS SR boli porušené ústavné práva sťažovateľa nebyť odňatý zákonnému sudcovi, nakoľko „schválením“ Uznesenia OS DS, ktoré bolo vydané nezákonným sudcom, NS SR súčasne odňal vec z rozhodovania zákonnému sudcovi, ktorý bol ako prvý pridelený v konaní o nariadení predbežného opatrenia rozhodnúť na Okresnom súde Liptovský Mikuláš.

Okresný súd Dunajská Streda bol povinný konanie z dôvodu prekážky litispendencie zastaviť a nie o ňom meritórne rozhodovať. NS SR sa s nesprávnym postupom Okresného súdu Dunajská Streda stotožnil, čím konvalidoval porušenie ústavných práv sťažovateľa.»

9. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu boli porušené jej základné práva garantované čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj právo garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ďalej sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke úhradu trov právneho zastúpenia.

II.

10. Najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9 Cb 232/2012-323 z 12. decembra 2012 a uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 13 Cob 16/2013-1442 z 19. februára 2013 a konanie zastavil. Najvyšší súd napadnuté uznesenie odôvodnil takto: «Osobitne sa dovolací súd zaoberal otázkou, či napadnuté rozhodnutie netrpí vadou podľa § 237 písm. d/ O. s. p. Dovolateľ prípustnosť dovolania v zmysle tohto ustanovenia odôvodnil poukázaním na rozhodnutia Okresného súdu

Dunajská Streda č. k. 11 Cb [116]/2012-223 zo dňa 30. 11. 2012, Okresného súdu Prievidza č. k. 14 Cb 177/2012-322 zo dňa 10. 12. 2012 a Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 6 C 234/2012-81 zo dňa 20. 12. 2012, ktorých existencia podľa jeho tvrdenia zakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci - rei iudicatae, ktorá vyplýva z ust. § 159 ods. 3 O. s. p., je jednou z neodstrániteľných prekážok konania a bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola opäť prejednaná.

Pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený (§ 74 ods. 1 O. s. p.).

Účelom predbežného opatrenia je zabezpečiť predbežnú (dočasnú) úpravu pomerov účastníkov konania alebo odstrániť riziko ohrozenia výkonu súdneho rozhodnutia. I keď rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nie je rozhodnutím vo veci samej, má pre osoby dotknuté týmto súdnym rozhodnutím závažné dôsledky. V záujme ich právnej istoty zákon predchádza tomu, aby v tej istej veci (v tomto prípade o tom istom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podanom rovnakým účastníkom konania za nezmenených skutkových okolností) bolo predbežné opatrenie nariadené niekoľkokrát alebo, aby o tom istom návrhu boli vydané rozdielne (protichodné) rozhodnutia. Tento účel zabezpečuje Občiansky súdny poriadok negatívnou podmienkou konania - požiadavkou, aby rozhodnutiu nebránila prekážka veci začatej v zmysle § 83 O. s. p. alebo právoplatne rozhodnutej v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. I keď sú tieto ustanovenia zaradené v tretej časti Občianskeho súdneho poriadku („Konanie v prvom stupni“), je na dosiahnutie účelu zákona sledovaného inštitútom predbežného opatrenia potrebné aplikovať ich primerane aj v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia pred začatím konania. Uznesenie, ktorým súd zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, vytvára prekážku veci právoplatne rozsúdenej (§ 159 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 1 O. s. p.), v dôsledku čoho súd nemôže ten istý návrh znovu prejednávať.

Prekážka rei iudicatae nastáva momentom právoplatnosti rozhodnutia. Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže byť v rozsahu záväznosti výroku rozhodnutia „táto vec“ prejednávaná znova. To však platí len pokiaľ, pokiaľ je daná „totožnosť veci“. Za tú

istú vec v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. treba v novom konaní považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený, t. j. o nárok založený na rovnakom právnom dôvode, a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností. Pre posúdenie, či je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, nie je významné, ako bol skutok, ktorý bol predmetom konania, posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, keď bol skutok súdom posúdený po právnej stránke nesprávne alebo neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ak majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie (napr. ak v jednom konaní vystupujú ako žalovaní a v druhom ako žalobcovia). Tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia účastníkov (z dôvodu singulárnej alebo univerzálnej sukcesie), ktorí sú (boli) účastníkmi už skončeného konania. Pokiaľ ale po vydaní uznesenia zamietajúceho návrh na nariadenie predbežného opatrenia dôjde k zmene pomerov (k zmene skutkových okolností významných pre rozhodnutie), nezakladá už právoplatné rozhodnutie zamietajúce návrh na nariadenie predbežného opatrenia prekážku veci rozhodnutej (§ 159 ods. 3 O. s. p.) a súd môže rozhodnúť o novom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, i keby prípadne išlo o návrh toho istého účastníka s petitom identickým ako bol petit návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý bol skôr (pred zmenou pomerov) právoplatne zamietnutý uznesením súdu.

Vo vzťahu k prekážke právoplatne rozhodnutej veci sa dovolací súd v prvom rade zamerá na konanie vedené na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 11 Cb [116]/2012. Z obsahu spisu vyplýva, že konanie na menovanom súde, ako aj konanie v posudzovanej veci sa týka rovnakých účastníkov s rovnakým procesným postavením, a to spoločností MONAQ Leasing, a. s., so sídlom: Panská 13, Bratislava, [REDACTED], na strane navrhovateľa a Poštovej banky, a. s., so sídlom: Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, [REDACTED], na strane odporcu. Predmetom oboch konaní je návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia pred začatím konania.

Navrhovateľ sa v posudzovanej veci svojím návrhom domáhal voči odporcovi nariadenia nasledovných predbežných opatrení: 1. uložiť odporcovi povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k výkonu záložného práva zriadeného v prospech odporcu k nehnuteľnostiam vo vlastníctve navrhovateľa, zapísaných na [REDACTED], katastrálne územie, obec a okres [REDACTED], a to ako C-KN parc. č. [REDACTED], o výmere 678 m², zastavané plochy a nádvoría, C-KN parc. č. [REDACTED], o výmere 49 m², zastavané plochy a nádvoría, C-KN parc. č. [REDACTED], o výmere 303 m², zastavané plochy a nádvoría, C-KN parc. č. [REDACTED], o výmere 598 m², zastavané plochy a nádvoría, C-KN parc. č. [REDACTED], o výmere 3397 m², zastavané plochy a nádvoría, stavby: súp. č. [REDACTED], na parc. č. [REDACTED], sklad plyn fl., súp. č. [REDACTED], na parc. č. [REDACTED], prístrešok O. K., súp. č. [REDACTED], na parc. č. [REDACTED], sušiareň, súp. č. [REDACTED], na parc. č. [REDACTED], sklad, na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. 023/05/550088/A/006 zo dňa 28. 11. 2005, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, 2. uložiť odporcovi povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k výkonu záložných práv, pôvodne zabezpečujúcich Zmluvu o úvere č. 023/05/550088 zo dňa 28. 11. 2005 a Zmluvu o úvere č. 021/06/550088 zo dňa 31. 10. 2006, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, 3. uložiť odporcovi zákaz konať v mene navrhovateľa, ako aj vykonávať akékoľvek úkony smerujúce k zmene vlastníctva vyššie označených nehnuteľnosti, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, 4. uložiť odporcovi povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k výkonu záložného práva zaregistrovaného v Notárskom centrálnom registri záložných práv pod č. 17289/2005 dňa 29. 11. 2005, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, 5. uložiť odporcovi povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k výkonu záložného práva zaregistrovaného v Notárskom centrálnom registri záložných práv pod č. 21546/2006 dňa 31. 10. 2006, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, 6. uložiť odporcovi zákaz prijímať akékoľvek plnenia (inkasá) od dlžníkov navrhovateľa uhrádzaných na základe jednotlivých zmlúv o nájme s následnou možnosťou kúpy prenajatej veci, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, 7. uložiť odporcovi povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k uplatneniu nárokov ako oprávneného z Notárskej zápisnice napísanou notárkou JUDr. Agátou Wiegerovou, so sídlom Notárskeho úradu Lamačská cesta 3, Bratislava, dňa 28. 11. 2005,

pod č. N 220/2005, Nz 57697/2005, NCRLs 57120/2005, z Notárskej zápisnice napísanou notárkou JUDr. Agátou Wiegerovou, dňa 31. 10. 2006, pod č. N 271/2006, Nz 42977/2006, NCRLs 42834/2006, a to najmä podania návrhu na vykonanie exekúcie, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

Pokiaľ ide o konanie vedené na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 11 Cb 116/2012, navrhovateľ sa aj v tomto konaní domáhal voči odporcovi nariadenia predbežného opatrenia, ktorým by súd uložil odporcovi rovnaké povinnosti, ako v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je zrejmé, že v oboch porovnávaných konaniach je daná totožnosť účastníkov konania, ako a i totožnosť predmetu konania.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že Okresný súd Dunajská Streda uznesením č. k. 11 Cb [116]/2012-223 zo dňa 30. 11. 2012 návrh navrhovateľa zo dňa 23. 11. 2012 na nariadenie predbežného opatrenia zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu odporcovi nepriznal. Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že navrhovateľ svoj návrh na vydanie predbežného opatrenia odôvodnil tvrdením, že „...konanie odporcu spočívajúce v neodôvodnenom domáhaní sa zaniknutých pohľadávok voči klientom odporcu, je konaním v rozpore so zákonom a spôsobuje a rovnako spôsobí značnú ujmu navrhovateľovi, ale i ostatným klientom odporcu. Navrhovateľ mal za to, že tu existuje bezprostredná hrozba vyplývajúca z konania odporcu tým, že pristúpil k začatiu výkonu záložného práva, ktorým by navrhovateľ ale i tretie subjekty nepochybne utrpeli ujmu, ktorej náprava by bola značne sťažená. I z tohto dôvodu mal navrhovateľ za to, že existuje naliehavá potreba dočasne upraviť vzájomné vzťahy medzi navrhovateľom a odporcom prostredníctvom predbežného opatrenia až do konečného rozhodnutia vo veci samej. Na základe vyššie uvedeného mal navrhovateľ za to, že táto podmienka je splnená, keďže realizáciou záložného práva dôjde k vzniku škody, resp. spôsobeniu inej ujmy navrhovateľovi a tretím subjektom. Rovnako tak nariadením predbežného opatrenia o zákaze výkonu záložného práva sa zabezpečí účel konania. Medzi navrhovateľom a odporcom nedôjde vydaním predbežného opatrenia s navrhovaným obsahom (tak ako je formulovaný v petite) k vzniku nenávratného stavu, pretože predbežné opatrenie bude trvať len do konečného rozhodnutia vo veci samej. Jedinou možnosťou, ako zabezpečiť účel a cieľ

konania, je podľa navrhovateľa nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa odporcovi zakáže výkon záložného práva. Vzhľadom na určitú nerovnováhu vo vzťahu navrhovateľa ako klienta banky voči odporcovi ako banky, ako aj na samotnú povahu a právnu úpravu záložného práva, je predbežné opatrenie jediným účinným právnym prostriedkom (spôsobom), ako možno odporcovi zakázať vykonať úkony, ktoré by zťažili práva tretích osôb, spôsobili značnú ujmu navrhovateľovi vrátane vzniku majetkovej i nemajetkovej škody; z tohto dôvodu predbežné opatrenie rešpektuje zásadu proporcionality - predbežné opatrenie je primerané povahe veci a sledovanému účelu konania, pričom ochrana záujmov zúčastnených subjektov je v spravodlivej rovnováhe. Navrhovateľ sa mieni návrhom vo veci samej domáhať určenia zániku záložného práva“ (...)

V návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 9 Cb 275/2012 (návrh zo dňa 23. 11. 2012 na č. l. 2 - 40 spisu) navrhovateľ uviedol, že „... konanie odporcu spočívajúce v neodôvodnenom domáhaní sa zaniknutých pohľadávok voči klientom odporcu, je konaním v rozpore so zákonom a spôsobuje a rovnako spôsobí značnú ujmu navrhovateľovi, ale i ostatným klientom odporcu. Navrhovateľ má za to, že tu existuje bezprostredná hrozba vyplývajúca z konania odporcu tým, že pristúpil k začatiu výkonu záložného práva, ktorým by navrhovateľ, ale i tretie subjekty nepochybne utrpeli ujmu, ktorej náprava by bola značne sťažená. I z tohto dôvodu má navrhovateľ za to, že existuje naliehavá potreba dočasne upraviť vzájomné vzťahy medzi navrhovateľom a odporcom prostredníctvom predbežného opatrenia až do konečného rozhodnutia vo veci samej. Na základe vyššie uvedeného má navrhovateľ za to, že táto podmienka je splnená, keďže realizáciou záložného práva dôjde k vzniku škody, resp. spôsobeniu inej ujmy navrhovateľovi a tretím subjektom. Rovnako tak nariadením predbežného opatrenia o zákaze výkonu záložného práva sa zabezpečí účel konania. Medzi navrhovateľom a odporcom nedôjde vydaním predbežného opatrenia s navrhovaným obsahom (tak ako je formulovaný v petite) k vzniku nenávratného stavu, pretože predbežné opatrenie bude trvať len do konečného rozhodnutia vo veci samej. Jedinou možnosťou, ako zabezpečiť účel a cieľ konania, je podľa navrhovateľa nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa odporcovi zakáže výkon záložného práva. Vzhľadom na určitú nerovnováhu vo vzťahu navrhovateľa ako klienta banky voči odporcovi ako banky,

ako aj na samotnú povahu a právnu úpravu záložného práva, je predbežné opatrenie jediným účinným právnym prostriedkom (spôsobom), ako možno odporcovi zakázať vykonať úkony, ktoré by zťažili práva tretích osôb, spôsobili značnú ujmu navrhovateľovi vrátane vzniku majetkovej i nemajetkovej škody; z tohto dôvodu predbežné opatrenie rešpektuje zásadu proporcionality - predbežné opatrenie je primerané povahe veci a sledovanému účelu konania, pričom ochrana záujmov zúčastnených subjektov je v spravodlivej rovnováhe. Navrhovateľ sa mieni návrhom vo veci samej domáhať určenia zániku záložného práva“ (str. 6-7 návrhu).

Vyplývajú z vyššie uvedeného, navrhovateľ v obidvoch konaniach vedených tak na Okresnom súde Dunajská Streda, ako aj na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, založil svoj návrh na nariadenie predbežného opatrenia na identických skutkových okolnostiach, z ktorej skutočnosti je zrejmé, že k zmene pomerov po zamietnutí návrhu navrhovateľa Okresný súd Dunajská Streda nedošlo.

Uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 11 Cb [116]/2012-223 zo dňa 30. 11. 2012, keďže proti nemu nebolo podané odvolanie, nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 12. 2012. Okresný súd Liptovský Mikuláš o návrhu navrhovateľa v posudzovanej veci rozhodol dňa 12. 12. 2013 uznesením č. k. 9 Cb 232/2012-323, potvrdeným Krajským súdom v Žiline ako súdom odvolacím (jeho uznesením č. k. 13 Cob 16/2013-1442 zo dňa 19. 02. 2013, právoplatné dňom 04. 03. 2013). Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania súdu prvého stupňa síce prekážka právoplatne rozhodnutej veci neexistovala, keďže vyššie označené uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda sa stalo právoplatným až dňa 22. 12. 2012, ale stalo sa tak v čase pred rozhodnutím odvolacieho súdu o odvolaní odporcu.

Na prekážku právoplatne rozhodnutej veci je potrebné prihliadať v každom štádiu konania a jej existencia má za následok, že konanie musí byť zastavené v ktoromkoľvek štádiu konania. Keďže táto vada konania existovala v čase rozhodovania odvolacieho súdu v predmetnej veci, je nepochybné, že pre existenciu tejto prekážky ako dôsledku materiálnej povahy právoplatného rozsudku a splnenia totožnosti veci v obidvoch súdnych konaniach, malo byť konanie vo veci navrhovateľa vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, zastavené.

Na základe uvedeného je zrejmé, že vo veci konajúce súdy zafažili konanie procesnou vadou v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. Uvedená procesná vada zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutia zrušiť, pretože rozhodnutia vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôžu byť považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré dovolací súd viedli k záveru, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj prvostupňové uznesenie, je potrebné zrušiť, dovolací súd neskúmal ďalšie námietky dovolateľa týkajúce sa väd konania ...

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 243b ods. 2 veta prvá, § 243b ods. 3 veta prvá. § 243b ods. 4 veta za bodkočiarkou O. s. p. zrušil. Súčasne podľa § 104 ods. 1 O. s. p. konanie pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci predstavujúcej neodstrániteľnú prekážku konania, zastavil.»

III.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez

ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu alebo rozhodnutím štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

IV.

13. Predmetom sťažnosti pred ústavným súdom je námietka porušenia základných práv sťažovateľky garantovaných čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, a to z dôvodov, že najvyšší súd podľa sťažovateľky nezohľadnil pri rozhodovaní v jej veci prekážku litispendencie a uprednostnil prekážku rei iudicatae.

Všeobecne k princípom spravodlivého procesu

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným

zákonem, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

15. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. ústavy (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

16. Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05). Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia rozsudku.

17. Inak povedané, povinnosť súdu zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v ním rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie [a teda zároveň konkretizovať v odôvodnení rozhodnutia, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov súd vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie

navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; detailnosť a obsažnosť odôvodnenia rozhodnutia môže byť v špecifických prípadoch zákonom výslovne zúžená, napríklad vzhľadom na vyhovenie všetkým účastníkom konania alebo vzdanie sa opravného prostriedku všetkými účastníkmi konania a pod. (porov. § 157 ods. 3 a 4 OSP)], obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu.

18. Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

Závery ústavného súdu vo veci samej

K prekážke litispendencie

19. V rámci logickej výstavby konklúzií ústavného súdu k námietkam sťažovateľky v rámci predbežného prerokovania sťažnosti je nutné zaoberať sa na prvom mieste námietkou, že najvyšší súd bol v rámci svojho postupu a rozhodovania veci povinný zohľadniť skutočnosť, že Okresný súd Dunajská Streda nebol oprávnený z dôvodu prekážky skôr začatého konania o tej istej veci na Okresnom súde Liptovský Mikuláš (t. j. z dôvodu litispendencie) rozhodnúť o podanom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a bol povinný konanie pred ním zastaviť.

20. Podľa § 83 OSP začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie.

Podľa § 103 OSP kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 prvej vety OSP ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

21. Ustanovenie § 83 OSP vyjadruje procesnú prekážku konania (litispendenciu), ktorá zabraňuje, aby na súde prebiehalo iné súdne konanie v tej istej veci. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo

vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku litispendencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci. Na prekážku skôr začatého konania v tej istej veci je povinný prihliadať súd, ktorý sa v rámci svojej rozhodovacej činnosti v konkrétnej veci dozvie, že v tejto veci už iný súd koná. V prípade, ak súd koná a rozhodne napriek prekážke prv začatého konania, s ktorou sa súd (prvostupňový) vo svojom rozhodnutí nevysporiadal, účastník konania je oprávnený túto námietku predniesť aj v odvolacom konaní. Na prekážku litispendencie musí rovnako prihliadať i odvolací súd z úradnej povinnosti.

22. „Vecou“ bol v tomto prípade návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručený z hľadiska času najskôr na Okresný súd Liptovský Mikuláš. Od momentu doručenia návrhu na nariadenie predbežného opatrenia Okresnému súdu Liptovský Mikuláš (ktorým sa začalo konanie – § 79 ods. 1 v spojení s § 82 ods. 1 OSP) vznikla vo vzťahu ku konaniam na ostatných okresných súdoch, ktorým bol v ten istý deň doručený totožný návrh na nariadenie predbežného opatrenia, prekážka skôr začatého konania, a teda prekážka litispendencie sa vzťahovala i na konanie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 až do momentu, kedy by odpadla prekážka konania napríklad tým, že by Okresný súd Liptovský Mikuláš postúpil vec v časti týkajúcej sa nehnuteľností v obvode Okresného súdu Dunajská Streda tomuto súdu (§ 105 ods. 2 OSP). Uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 nadobudlo právoplatnosť 22. decembra 2012. Sťažovateľka nepodala proti tomuto uzneseniu Okresnému súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 odvolanie a nenamietala prekážku litispendencie v odvolacom konaní.

23. *Hic et nunc* ústavný súd pripomína zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (bdelým prináležia práva) rozvíjanú v pomeroch moderného právneho štátu, ktorá poníma subjekty právnych vzťahov ako emancipovaných jedincov a entity, ktorí sa musia aktívne pričiniť o to, aby ich práva boli rešpektované a chránené a nespoliehať sa na ochranársku ruku paternalistického štátu (porov. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV.ÚS 1106/08 z 10. marca 2009, bod 22). Táto zásada teda zdôrazňuje aj vlastné pričinenie

na ochranu svojich práv, vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu, a využil prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonal prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv (porov. II. ÚS 213/09, IV. ÚS 57/2011, IV. ÚS 349/2011).

24. A tak aj keď možno mať objektívne pochybnosti o zákonnosti postupu Okresného súdu Dunajská Streda, čo sa týka nezohľadnenia prekážky skôr začatého konania v tej istej veci na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, ako aj miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Dunajská Streda rozhodnúť o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v súvislosti s nehnuteľnosťami, ktoré sa nenachádzali v jeho obvode [§ 88 písm. h) OSP], sťažovateľka nepristúpila aktívne k ochrane svojich práv a nepodala odvolanie voči uzneseniu Okresnému súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 a možno jej sčasti pripísať stav založený právoplatným uznesením Okresnému súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012.

25. Najvyšší súd v konaní o dovolaní napadnutým uznesením však rozhodol o dovolaní voči rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline č. k. 13 Cob 16/2013-1442 z 19. februára 2013, ktorý tento rozhodol o odvolaní voči uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9 Cb 232/2012-323 z 12. decembra 2012. Ako už ústavný súd konštatoval, námietku litispendencie bola sťažovateľka oprávnená vzniesť v odvolacom konaní proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012. Najvyšší súd, preskúmavajúc rozhodnutie Krajského súdu v Žiline súvisiace s rozhodnutím Okresného súdu Liptovský Mikuláš, nemohol prihliadať na skutočnosť, že Okresný súd Dunajská Streda konal o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia ako celku, napriek tomu, že o identickom návrhu ako celku sa začalo skôr konanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, keďže otázka prekážky litispendencie sa vzťahovala na konanie pred Okresným súdom Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 a potenciálne odvolacie konanie voči uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012.

26. Inak povedané, otázka litispendencie vyvstala v konaní pred Okresným súdom Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 (a vzťahovala sa i na prípadné odvolacie konanie voči uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012), a nie v konaní pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš sp. zn. 9 Cb 232/2012 (a nevzťahovala sa na odvolacie či dovolacie konanie voči uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9 Cb 232/2012-323 z 12. decembra 2012). V prípade právoplatného uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 bol najvyšší súd povinný zohľadniť toto právoplatné uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda a nemohol zohľadniť prekážku litispendencie, ktorá vyvstala pred už právoplatne skončeným konaním pred Okresným súdom Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012. Najvyšší súd v tomto smere nijako nepochybil.

K prekážke rei iudicatae

27. Ďalšou otázkou, na ktorú je potrebné vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu reflektovať, je, či možno považovať uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 za vec právoplatne rozhodnutú (res iudicata) vo vzťahu ku konaniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9 Cb 232/2012, resp. odvolaciemu konaniu pred Krajským súdom v Žiline sp. zn. 13 Cob 16/2013.

28. Podľa § 103 OSP kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 159 ods. 1 OSP doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný.

Podľa § 159 ods. 2 OSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého.

Podľa § 159 ods. 3 OSP len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

29. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej (*rei iudicatae*) nastáva vtedy, ak sa má v ďalšom konaní prerokovať totožná vec, o ktorej už v inom konaní bolo právoplatne rozhodnuté. O totožnú vec ide vtedy, pokiaľ ide v novom konaní o (i) ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka (ii) rovnakého predmetu konania a (iii) tých istých osôb. Rovnaký (totožný) predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, ktorými bol uplatnený. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako bol súdom skutok (skutkový dej), ktorý bol predmetom pôvodného konania, posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná i vtedy, ak skutok (skutkový dej) bol doteraz posúdený po právnej stránke nesprávne alebo neúplne. O rovnaký (totožný) predmet konania ide tiež vtedy, ak bol rovnaký skutok v novom konaní právne kvalifikovaný inak než v konaní pôvodnom (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28 Cdo 3199/2009 z 23. februára 2011).

30. V širšom ponímaní prekážka *rei iudicatae* súvisí s účinkami právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Jurisprudencia i judikatúra v tomto smere rozlišuje formálnu stránku právoplatnosti (§ 159 ods. 1 OSP) a materiálnu stránku právoplatnosti [§ 159 ods. 2 a 3 OSP – ide zároveň o vymedzenie subjektívnych (ods. 2) a objektívnych (ods. 3) medzi právoplatnosti] súdneho rozhodnutia. Z formálneho hľadiska nadobúda právoplatnosť rozhodnutie, ktoré nie je možné napadnúť riadnym opravným prostriedkom (konečnosť rozhodnutia). K materiálnym stránkam (účinkom) právoplatnosti rozhodnutia náleží jeho nezmeniteľnosť (*Einmaligkeitswirkung*; prejavuje sa ako prekážka *rei iudicatae*) a jeho záväznosť (*Bindungswirkung*) [porov. napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Rakúska (*Oberster Gerichtshof*) 1 Ob 574/95 z 17. 10. 1995; uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 586/2011 z 15. decembra 2011; rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23 Cdo 2890/2009 zo 7. decembra 2009].

31. Čo sa týka prekážky *rei iudicatae* a právoplatnosti rozhodnutia súdu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ústavný súd poukazuje na ustálenú judikatúru súdov, podľa ktorej pokiaľ nedôjde k zmene skutkových okolností, tvorí právoplatné uznesenie,

ktorým súd zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, prekážku veci právoplatne rozsúdenej [pozri stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo 16. mája 2011 (Zbierka stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2011, stanovisko č. 25); uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 249/2010 z 13. mája 2010, nálež ústavného súdu IV. ÚS 256/2012 z 18. septembra 2012]. Zohľadniac tieto závery, sa ústavný súd už v minulosti k obdobnému skutkovému stavu ako vo veci sťažovateľky vyjadril takto: „... v prípade, že účastník podá viacero obsahovo identických návrhov paralelne (teda pôjde o samostatné návrhy vedené ako samostatné konania pod odlišnými spisovými značkami) z tých istých dôvodov, týkajúcich sa tej istej veci, medzi tými istými účastníkmi bezo zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie, je potom podľa názoru ústavného súdu prípustné, aby súd po posúdení rozhodných okolností rozhodol o tom, že skoršie právoplatné rozhodnutie súdu o jednom z týchto podaných návrhov na vydanie predbežného opatrenia za splnenia už uvedených podmienok totožnosti veci tvorí prekážku *res iudicata*.“ (pozri uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 9/2012 zo 17. januára 2012)

32. Pokiaľ teda sťažovateľka podala v ten istý deň viacero identických návrhov na nariadenie predbežného opatrenia na viaceré okresné sudy a pokiaľ Okresný súd Dunajská Streda rozhodol uznesením sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 (právoplatným 22. decembra 2012) o celom návrhu, najvyšší súd správne judikoval, že právoplatnosť uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 vytvára prekážku právoplatne rozhodnutej veci (*rei iudicatae*) pre ostatné neskončené konania o tom istom sťažovateľkinom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia na ostatných okresných súdoch. Najvyšší súd správne ustálil, že na túto prekážku právoplatne rozhodnutej veci bolo potrebné prihliadať v každom štádiu konania na ostatných okresných súdoch alebo odvolacích súdoch a iné konanie na inom okresnom súde o totožnom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia malo byť zastavené v ktoromkoľvek štádiu konania. Keďže táto vada konania (prekážka právoplatne rozhodnutej veci) existovala v čase rozhodovania Krajského súdu v Žiline v predmetnej veci, bolo nepochybné, že pre existenciu tejto prekážky malo byť konanie vo veci sťažovateľky vedenej na Okresnom súde

Liptovský Mikuláš sp. zn. 9 Cb 232/2012 zastavené. Najvyšší súd ani v tomto smere nijako vo svojom právnom zhodnotení veci a právnej argumentácii nepochybil.

K enunciátu uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda

33. Pre komplexnú odpoveď na všetky otázky implikované v prerokovávanej veci v súvislosti s prekážkou veci právoplatne rozhodnutej ústavný súd obracia pozornosť na výrok uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012. Kľúčovou v tomto smere je otázka, či znenie výroku uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 nepripúšťa interpretáciu, podľa ktorej by sa výrok (v širšom celú uznesenie) vzťahoval iba na nehnuteľnosti nachádzajúce sa v obvode Okresného súdu Dunajská Streda [§ 88 písm. h) OSP], čím by pri neexistencii prekážky veci právoplatne rozhodnutej vo vzťahu k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v obvode iných okresných súdov boli tieto oprávnené rozhodnúť o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v týchto častiach, a naopak, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu by bolo nutné považovať za svojvoľné z dôvodu ignorovania skutkového a právneho stavu veci.

34. Podľa § 155 ods. 1 prvej vety OSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku.

Podľa § 159 ods. 2 OSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého.

Podľa § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

35. Enunciát (výrok) tvorí jadro a najpodstatnejšiu časť rozhodnutia súdu. Výrok je konštitutívnou a esenciálnou súčasťou súdneho rozhodnutia, v ňom konajúci súd vyjadruje svoj záväzný úsudok o predmete konania. Výrok musí byť formulovaný tak, aby z neho bolo jednoznačne zrejmé, ako súd rozhodol (porov. uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 254/2012 z 13. júna 2012 alebo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 335/2009

z 18. augusta 2010). Po obsahovej stránke musí výrok spĺňať atribút jasnosti, zrozumiteľnosti, presnosti a určitosti.

36. Enunciát však nemožno interpretovať oddelene od odôvodnenia rozhodnutia. Ako nás poučá už judikatúra Najvyššieho správneho súdu Československa, „*není... žiadného všeobecného, a ani pro případ, o jaký jde, žiadného speciálního ustanovení, které by předpisovalo pro rozhodnutí vydávaná... přesné formální rozlišování mezi enunciátem rozhodnutí a jeho důvody s tím účinkem, že výroky... obsažené formálně v části označené jako odůvodnění nebyly by schopny právní moci. Co úřad vysloviti chtěl a vyslovil, vlastní tenor jeho rozhodnutí, dlužno zjistiti pečlivou interpretací celého rozhodnutí včetně důvodů rozhodovacích, aniž možno omezovati se pouze na tu jeho část, která formálně prezentuje se jako enunciát*“ [Boh. A 4808/1925 (sp. zn. 12271/25)]. Artikulované závery sú i po desaťročiach rovnako aktuálne, čoho potvrdením je i uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 23/2013 z 24. júla 2013, v ktorom, vychádzajúc z nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 18/2013 z 22. mája 2013, najvyšší súd potvrdil, že pri formovaní právneho názoru musí najvyšší súd akcentovať celý kontext nálezu ústavného súdu, t. j. jeho výrok i odôvodnenie v ich vzájomnej súvislosti. V neposlednom rade možno v tejto súvislosti odkázať aj na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „ESD“), podľa ktorej výrok súdneho rozhodnutia musí byť interpretovaný vo svetle odôvodnenia tohto rozhodnutia (pozri rozsudok ESD vo veci Robert Bosch GmbH v. Hauptzollamt Hildesheim zo 16. 3. 1978, č. 135/77, European Court Reports 1978 – 00855).

37. Výrok uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 znie: „*Návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietá.*“

38. Z výroku i z odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 je zrejmé, že Okresný súd Dunajská Streda rozhodol o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vo vzťahu ku všetkým v návrhu uvedeným nehnuteľnostiam, t. j. i vo vzťahu k tým, ktoré sa nenachádzajú v obvode Okresného súdu Dunajská Streda a ktoré boli v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia uvedené a špecifikované (ide napr. o nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území Bratislava

– Staré Mesto, Spišská Nová Ves, Senec, Partizánske, Liptovský Mikuláš, Nové Zámky, Prievidza, Humenné a iné v rámci celého územia Slovenskej republiky). Právoplatnosť uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 teda vytvorila prekážku právoplatne rozhodnutej (rei iudicatae) veci pre ostatné neskončené konania o tom istom sťažovateľkinom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia na ostatných okresných súdoch, aj čo sa týka nehnuteľností nachádzajúcich sa v obvodoch týchto iných okresných súdov. Aj v tomto smere tak zostáva napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ústavne akceptovateľné a nesvojvoľné.

K účinkom právoplatnosti rozhodnutia vychádzajúceho z nesprávneho posúdenia veci

39. Poslednou nezodpovedanou zostáva otázka, ako sa postaviť k právoplatnému výroku (v širšom rozhodnutí), ktorý je zjavne nezákonný, napr. preto, že konajúci súd rozhodol v rozpore so svojou zákonom vymedzenou príslušnosťou či priznanou právomocou, alebo vo veci rozhodoval a právoplatne rozhodol nezákonný sudca a pod.

40. Najprv je potrebné poukázať na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý uviedol: *„Pro posouzení, zda je dána překážka věci pravomocně rozhodnuté, není významné, jak byl soudem skutek (skutkový děj), který byl předmětem původního řízení, posouzen po právní stránce. Překážka věci pravomocně rozhodnuté nastává i tehdy, jestliže skutek (skutkový děj) byl soudem v původním řízení posouzen po právní stránce nesprávně nebo neúplně. ... Na správnosti tohoto závěru nemůže nic změnit – jak shora uvedeno – ani kdyby se soudy v původním řízení mylily a věc posoudily po právní stránce nesprávně.“* (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 1830/2009 z 11. februára 2010; rovnaké závery porov. napr. aj v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 300/2009 z 29. apríla 2010 alebo uznesení ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 39/2012 z 25. januára 2012).

41. Nadväzujúc na uvedenú judikatúru, ústavný súd vo všeobecnosti dopĺňa, že vo vzťahu k výrokom rozhodnutí a rozhodnutiam ako takým, ktoré sa priečia objektívnemu právu, možno nahliadať prizmou dvoch princípov právneho štátu formujúcich súdne konanie.

42. Na jednej strane ide o princíp spravodlivého súdneho konania, ktorý je (v širšom zmysle) vyjadrením všeobecného záujmu na zákonnosti a ústavnosti rozhodnutí súdov a predovšetkým (v užšom a primárnom zmysle) záujmu účastníkov konania na tom, aby ich vec (ich práva a povinnosti) bola spravodlivo posúdená a rozhodnutá nezávislým a nestranným súdom. Na druhej strane ide o princíp právnej istoty subjektov práva a účastníkov súdneho konania v prípade právoplatného súdneho rozhodnutia.

43. Na účely ochrany a aplikácie týchto legitímnych záujmov právny poriadok konštruje konkrétny systémy ochrany.

44. Pre účely aplikácie princípu spravodlivého súdneho konania slúži inštitút inštančnosti súdneho konania pred všeobecnými súdmi, ďalej katalóg opravných prostriedkov (riadnych a mimoriadnych), suspenzívny účinok podaného odvolania, kasačné právomoci nadriadených súdov a pod. Preferuje sa teda požiadavka spravodlivého súdneho konania a rozhodnutia konkrétnej veci pred princípom právnej istoty účastníkov konania, a teda záujmom na odstránení právnej neistoty.

45. V prípade existencie právoplatného rozhodnutia v konkrétnej veci (až do jeho prípadného zrušenia v rámci konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch alebo konania o sťažnosti pred ústavným súdom) je však následne potrebné preferovať princíp právnej istoty subjektov práva, najmä účastníkov konkrétneho, právoplatne skončeného súdneho konania, ktorého ochrana je zabezpečovaná inštitútom právoplatnosti súdneho rozhodnutia a formálnymi a materiálnymi účinkami právoplatnosti rozhodnutia, ktoré neumožňujú prvostupňovému a druhostupňovému súdu opätovne konať a rozhodnúť bez zmeny skutkových okolností o tej istej veci (pozri body 29 a 30), a to i v prípade, že právoplatné súdne rozhodnutie (výrok) je zjavne v rozpore s objektívnym právom. Inak povedané, zákonným naplnením požiadaviek a princípov právneho štátu, konkrétne právnej istoty, je inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí. Právoplatnosť v civilnom procese značí predovšetkým nezmeniteľnosť súdneho rozhodnutia a jeho záväzné účinky na právne vzťahy medzi účastníkmi, ktoré prostredníctvom inštitútu právoplatnosti nadobudli kvalitu

judikovaných právnych vzťahov, t. j. vzťahov aprobovaných súdnou mocou. Do účinkov právoplatnosti možno zasiahnuť len v prípadoch presne ustanovených zákonom a len z dôvodov, ktoré sú významnejšie než je záujem štátu na právnej istote a stabilite súdnych rozhodnutí (porov. nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 43/95 z 10. septembra 1996).

46. Na základe uvedených konklúzií ústavný súd konštatuje, že právoplatné uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 bolo potrebné i napriek pochybnostiam o správnom zistení skutkového stavu veci a miestnej príslušnosti Okresného súdu Dunajská Streda pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vo vzťahu k v návrhu označeným nehnuteľnostiam považovať za prekážku veci právoplatne rozhodnutej pre postup ostatných okresných súdov a krajských súdov o tom istom návrhu sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu túto skutočnosť reflektuje, najvyšší súd správne posúdil právoplatné uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 Cb 116/2012 z 30. novembra 2012 ako prekážku právoplatne rozhodnutej veci pre ďalšie súdne konania o tom istom návrhu sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia a jeho závery sú ústavne aprobovateľné, nesvojvoľné a nemožno konštatovať neústavný zásah do sťažovateľkou označených práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Záver

47. Úloha ústavného súdu sa v konaní podľa čl. 127 ústavy obmedzuje predovšetkým na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi (vrátane ich procesného postupu) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len v miere posúdenia, či tieto sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň

majú za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

48. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v postupe a v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti, odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2015